

Судженому

*«А де наша Іва, а де наша діва?
Скиньмо їй по пір'ячку...»
(«Кривенька качечка»)*

Бачиш, притлумлюю в собі дівча,
що наче птаха.
Чей, твоє серце (чуєш?.. ячать...)
нишкне від страху.
По-кру-же-ляю. До рук упаду,
крилонька склавши.
Де воно — щастя?! Попхаєм біду
разом, як завше.
Чи ж та біда не змарніє напів,
як розділити?
Вже тобі затишно. Мовкне мій спів.
Небо, як вмите.

Суголосне

Степанові Лисому

Я гукну: «Степане!..» —
«а не... а не...» —
Стишено відлунням долина.
Дивне перелуння поміж нами:
То з'єдна, то знову роз'єдна.

Ваші вірші, як волшба дитині,
Як видіння-прозирання снів...
А котрийсь означите — «Ірині» —
Вам уривисто відлунить: «ні».

Так воно чомусь... А так і треба!
Щоб навзаєм звуки золоті,
Щоби небо взорувало небо.
Інше — іншим.

Та й у нас...
В бутті!

І позолоть, і прозолоть, і про...
минуло, відцвіло, відзолотіло.
Від розкоші звільнившись, одніміла
струна — від неба до ланів-дібров.
І та, що нишкла у мені — озвалась,
тонка, спрозорено-печальна чи
прощальна... Одречусь утіх, звучи!
Кохання офірую, щоб зосталась!
... І шурхотіло листя під ногами,
покрапав дрібен дощик і... зомлів.
Я наслухала одкровення слів,
а ті слова — місточком поміж нами.

А світ не був калейдоскопом див —
ти день плачем будила в сповитку ще.
Когось любила, хтось тобою снів...
Медово квітли полини гіркущі...
І меркли, й відпливали злотні тіні,
лишаючи в душі легку оскому.
І очі щастя, неймовірно сині,
сяйнули: не віддай мене нікому!..
Ти зводила гніздо, як ластівойка,
аж од надсади серця все темніло,
а щастя геть здитиніло і зойку
твого не вчуло. Слухати не вміло...
Було усього вдосталь... Та згадай,
як падали хрущі надвечір в руки,
який щедротно-зрілий, пишний май
був надовкіл і в серці.
Що розлуки!
Їм того буйноцвіту не згасить.
Як не притлумить знудлива робота
ту гордість, рідкісну по звабі мить,
що ти змогла.
Твої і слово, й нота!

Підфарбовую волосся,
підрум'янюю уста,
обіймає мене осінь
по-сестринському за стан.

Палахтюче око рисі,
слів дзвінка крицева креш:
— Молодись — не молодися,
все ж зими не оминеш!

— Не випручуюсь, бо що там
допоможе спротив мій?..
А чи в тебе — стільки золота
не на відкуп од завій?

Стільки червіні і сині,
стільки сміху і жалю!
Як і ти, жагуче нині,
яро так життя люблю!

Черевички на підборах,
гривка пада на брову...
Може, та зима й не скоро —
втримай, сестро, булаву!

Вас любили дерева і зорі,
і ще ота жінка химерна,
що не «Отченашем» молилась,
а ваших віршів словами.
Завжди незбагненна, як море,
тиха ставала й смиренна,
мов янгольське світло пролилось
на душу, не пізнану вами.

Срібним, високим хоралом
дерева і зорі, й душа та
вас підвели до порога,
за яким лиш космічний вітер...
Спервовіку щось жінка та знала,
й поки ви силкувались пізнати,
вам сльозами омила ноги
і волоссям зоряним витерла...

Інтервал: і відлік, й відстань
поміж нами й проміж нас.
Я — забута тиха пристань,
з тих, що не шкодує час...

О мій Грею, вже вітрила
вітер мандрів надима!
Я б тебе благословила,
та ні слів, ні сліз нема...
Тиша тиш і біль, як білість, —
ще не пісня — вже мотив.
Інтервал — Господня милість
для таких, як я і ти.

Давко в розпач (*не ти... не ти!..*)
заганяє чекання. В світи,
за світи за тобою бігти!..
А до шибок туляться віти,
і не видно тебе. Щоб — зима,
і те листя пощезло! Мерзну.
Піднебіння важке і мерзну,
і тупію в чеканні. Нема
вже ні страху, ні болю — воля
остовпіти отут. Не плачу!..
Видивляю.

Крізь глузд.

Незрячо.

На обійстях — ні грядки, ні деревця,
лиш хатина та оборіг,
а довкруг — піднебесна вервиця —
гір а гір — за порогом поріг!
Через безми та й на полонини,
на горбище, белебень аж!
І смереки — рядами сумними,
і якийсь предковічний тяж...
А Говерла, мені не підкорена,
«Чи ви дужі?» — вітає. Мовчу.
Прожила лиш піввіку, а зморена...
Та іду — через мус, до плачу!
Чи то я про те сходження мріяла?
Ради чого і пощо йти?
Все ж каміння кросівками міряю,
а чи долю... Бо дужий — ти!

Ми знайшлись в круговерті огрому —
острівець посеред ріки...
Ми знайшлись! Не згасить нікому
те світіння нашого дому,
де рука шукає руки.

І хоч злом вже набито оскому,
хоч впаду на ослизлий брук,
ним ужалена, та з содому —
в теплий прихист нашого дому,
в оберіг твоїх сильних рук.

Прийде ніч і нагнітить втому, —
кликне душу кощавий стук...
Не тобі б сиротіти самому!
...Тихе світло нашого дому,
неприкаяність рук.

Дівчинку-струночку, що лиш торкни —
вдячно озветься,
любиш і досі в мені! То — не сни,
то — пам'ять серця.
Сліпну і глухну в обіймах твоїх —
тихша травини.
Хто б, окрім тебе, утішити зміг
жаль мій провинний...
Ладом наречений, хто як не ти,
долею даний,
в пам'ять увічнить (в позасвіті)
вірш мій останній!

Так тужливо й лунко: «Ой Іва-а-не!»
начеб серце в жмені хто стиснув...
Цить, несите, цить, моє захланне, —
то не плач, то — відголосок сну.
...В сизо-білім полі — чорні бусли
мерзли й обіймалися крильми...
Нависало небо, тиша гусла,
сивів овид і... блукали ми.
Поодинці. Кожному — лиш обрій,
кожному — лелеча ця сім'я...
Самотинно й безпритульно, й... добре:
десь — є ти, і є тобі десь я!
...Ой Іванку, чом ті бусли чорні?
Чом, врапт, сніговиння, як мара,
поєднало нижній світ із горнім,
і шукати просвітку — дарма...
Хоч би й крикнула — не догукаюсь,
опліч не відчую вже крила...
«Ой Іва-а-не...» — серденько стискає,
йшла до тебе — в пісню забрела...

Дивлюсь на тебе голубино (упізнай мене),
так іноді дивляться діти,
а ще — матері на дітей.

Затинаюся, хрипну (упізнай мене).
Блідне слово моє від жалю,
бо не вміє тебе утішити.

Хай там що, ти пройдеш гордовито!
Хто завважить ті жмутики світла,
що лягають до ніг твоїх у пільмі?

У мені озиваються дзвоники сміху,
як ти просто чомусь усміхаєшся —
не сполохаю звуком твоєї задуми.

...Цілую пелюстя квітів,
вальсую, вальсую нестримно,
плачу від музики віршів...
Це лиш відсвіт твого таланту:
любити світ і себе у ньому —
упізнай, упізнай мене!

Всі чесноти й дари, мов купальські вінки,
пливтимуть од мене хвилями Часу.
Лиш довір'я твоє пригорну до грудей,
як у човен ступлю...

Не лишати ж його сиротою...

Скину літа, як одержу з плеча, начувайся!
Голос із слухавки глухо, як із позасвіття...
Ніжно і гостро, і клейко брунькується віття —
знову весна несподівано розпочалася.

Розповилася з пелюшок надії: а може?
Ймення твоє в мені терпко і хмільно таїться.
Вкласти б долоню в причаєну теплу правицю,
йти собі так, не зважаючи на перехожих...

Я ще не знаю, як провесинь ця відізветься.
Знати не хочу! Хай буде, що буде — спасибі!
Знов уподібнююсь бруньці і птахові, й рибі...
Не захлинився...

Не стримаю повені серця...

...Не згарище —
мізерна жменька сива
тих спогадів,
а час мете й мете.
Що в ній було?..
Не мудра, не красива,
до серця іншу тулиш,
а... не те!

Розімлілі вишні — при надії,
гаснуть вже, пришерхують бузки.
Я, бігме, не відаю, що дію..
Як змія шосейки — світ вузький.
Звувся до погляду, до жесту,
рисочки поміж упертих брів,
слова, що не вимовив, як пестив,
згадки, що самотньо перебрів..
Звувся до променя, що може
прозирнути гори крем'яні.
Я б по ньому, як по линві, Боже,
тільки лезом линва та мені!..

...І випрагла душа, й ненатле тіло,
й крижинка захвату під серцем чулим.
Що світ для нас? Лиш невиразним гулом
чи поглядом чиїмось дотика,
вірніше, намагається несміло
діткнути. Та відносить нас ріка
взаємопізнання, де те важливо,
що смішно і банально всім, крім нас...

Десь млин вселенський меле вічне мливо
життів і доль. А наше нам — лиш раз!

— *Здоров!*
— *Привіт!*
О Господи,
хай мить ця
увічниться,
бо невситима хлань...
І він мені минеться,
він минеться
у цім калейдоскопі
проминань!

І зіркопад, і мерехтіння каре
вчорашніх маків на мечач стерні...
Безмежне поле з ностальгійних марев
таїться, мов дитинство, у мені.

Візьми мене туди, в серпневу затінь
величних скирт, а чи кудись іще...
Так хочеться тебе запам'ятати
не тільки під тернопільським дощем.

І не в стрімких провулках цього міста,
що любить нас, заблуканих, чомусь...
А от, якби над річкою присісти,
де рибка золота все плюсь та плюсь...

— А що вам, дітки? — запитає риба,
вона ж старезна, як усі дива...
— Зроби, щоб жоден смертний не надибав
оцього місця. Хай наш день трива...

Зітхне бідака, щезне, як примара...
Відчалить серпень у прив'ялість трав,
у зіркопад, у відгасання каре
тих маків, що мені не дарував...

З усім світлом твоїм
і пільмою твоєю — кохаю!
Так ніколи іще... Так ніколи! —
від пекла до раю.
Так судомно... так рвійно... так...
праведно, наче востаннє.
І злітає душа в небеса
із Творцевої длані.
Та лякаючись, що ти далеко, —
вертається з неба.
Стрімголов. У таємне.
У безвість. У безмір.
До тебе!

Неможливим, несправжнім
здавалось життя врізнобіч.
Ще рука пам'ятала твій доторк,
а губи — цілунок.
І ввижалось обличчя,
й щезало між тисяч облич —
ніби обдарували мене
й... одібрали дарунок.